

Olimpikontra

Keresi a tavalyi lendületet. Százszoros nagyítóval. Miközben az órákulumok erre-arra hajladoznak. Sípszóval figyelmezteti az ügyeletes bírót. És kancsalítva jó képet vág hozzá. Ennyi, egyelőre elég. A feldübörgő mozdonyfüstben a tányérsapkák vidáman integetnek. Ez már nem csalás, nem ámitás. Ez már valódi elutazás. A hódítók korában. Van, aki kenetteljesen nézi, van, aki elhalasztja az ügyeletes paszományt. De így is megéri neki. A zsebkendő lobogtatása legalábbis erről árulkodik. Míg egyesek a trambulínon imbolyognak, addig az előkelőség felhúzza a harci csizmákat. Lehet, hogy csak fácánvadászat lesz, de az sem kizárt: vízilóra mennek. A menetfelszerelés sok(ak)at elárul. A páncélozott úti cél messziről világít. A lámpások korát éljük, de félvakon. A félig felvarrt születésnap tortát kisminkelik, hogy kedvezőbb benyomást keltsen. Illetve: költsön. Az érdeklődés egyre nagyobb. A fákon egyre gyűlnek a fázós verebek. Munkacsapatok dalolnak ott, ahol eddig a fűszerkömény száradt. De már ez sem kelt meglepetést. Itt-ott szólnak még a kürtök, trombiták, de a zenekar elhalkult, a forgácsfánk kisült. Minden ilyesmi kell a beavatáshoz. Nagykanállal gyűlnek a kapitányok, forgós tollaik vidáman lebegnek sisakjaikon. A tapsorkán sem hétköznapi, ami nyomukban felszáll. A nyilvánosság azért sem adja fel. A kisebb-nagyobb lövöldözésben tétovázna a sült galambok. Lehet, hogy ez lesz az ebéd? A menü-ettet pompás házi(as) pincérek inton/állják. Az utcai pálmák még kókadtak, a tűzoltóság már értesült az esetről. A középkorú urak megváltják jegyüket, azon a pénzen, amit a kinzókamrára tartogattak. Ez is az érdeklődés jele. Kivonulnak a tévéstábok, hogy nyakon öntsék a kíváncsiakat. Hol ezzel, hol azzal. A lobogókat felhúzták, felszalagozták. Ünnepeyes disznóvágásra készülnek izzadtan a piacon. A polgármester meglengeti a csatabárdot. A jegyző feljegyzi az esetet. (Az ellenzék kidobolja.) Ki bírja ezt a feszültséget? Előzőnlenek a koszorúslányok, mint valami menyegzőre. A szebbjük kitartóan integet a félresikerült tömegnek. De az olimpikontra elmarad. Csak a kacagányok kacagnak a szokásos, beetetett módon, ahogy a torkukon kifér.

Obskurus angyalok

Hol van már a kukoricaszár-hegedű, amit nyiszorogva húztál? Hova szálltak a gyermeki dühök, amik átkozták: miért épp itt születél? S a fertelmes ólban is mik játszódtak le? Mire mentek ki az álszent egyezkedések? A végén kiáradt a vér, s felitta a szürke, gyöpös-fagyos föld. Ki röptette az udvar lelkét, ha bejöttek a barna kányák? Lesték: mi történik az ablakon belül, a vörös téglaházban. S megkísérttek az é(r)des, kívánatos bűnök, amiket oly mohón elkövettél. Meg kellett volna gyónni mind. De a gyóntatószék oly magas volt, a rács oly sűrű. S a lény pedig messze-messze, a kék semmiben karikázott vidáman. Néha gondoltunk rá. Próbára tettük: tegyen csodát, amire kértük. Nem történt semmi. S felvihogtunk, mi, embertelen, kis ateisták. Vízbe fojtani vagy felakasztani egy macskát semmiség volt. Megnyúzni egy kutyát, no, ez már komolyabb feladat. Ott ülni a töredezett betonlépcsőn, és álmodozni. Miről is? Balatonszeletről, mozijegyről, dupla talpú bakancsról. És idővel eljött mind. Karácsony nélkül is. Rákosi pajtás hozta. Úriemberként, lakkcipősen. Akár szerethettük is volna a kis köpcös törpicskét. Éltanuló, élmunkás, éország. Ezek voltunk a reggeli rántott leves után. A fő: a hajlékonyság. A hangyalétben. A hangyabolyban. Ahol a Szabad Nép-félóra kis csengettyűi csengtek. De ki nevelt arra, hogy be vagy zárva? Hogy zárvány zárványában élsz? Befalazott vízcsepp vagy, nem tudsz elcseppenni. Sem elpárologni. A házi cicák simogatása talán segített. Vagy a szentkép az ágyad felett. Mária a kis Jézussal. S környeskörül obskurus angyalok, akik a bokrok mögül leselkedtek, maguk sem értve, mit is kell elmondaniuk a kikerülhetetlen vallatáskor.

Pannon ének

Valamikor itt hullámozott a Pannon tenger,
itt meneteltek, Róma, légióid,
ó, meséljetez behunyt szemekkel,
ki az élő, ki a legvalódibb?

Szárnyra kell az idő, s képzeletünkben
ma visszafelé hömpölyög,
szemünkben Izisz istennő szentélye tünet,
s Ceres ekéje forgatja a rögöt.

S a régiek eltűntek, de velünk élnek ők,
vén limesek őrzik határinkat,
bár feltörve már az ősi legelők,
bölcsojűk ma is álomba ringat.

Pannónia múltja mosolyra derít,
értünk terem szőlő és búzakalász,
őrizzük Seuso ezüstlő kincseit,
bennünk él tovább az egykor megfogant nász.

Háttérben egy sárga villamos

A nagynéni mostan szárnyra kel,
mert a fagylaltja éppen citromos –
lehet, hogy éppen ez a jel,
s a háttérben egy sárga villamos.

Kiöntheti mocskos szemetét,
aki másokat durván ostoroz –
mindegy már régen, mi a tét:
s a háttérben egy sárga villamos.

Dúl-fúl, vagy csendesen pihen,
akár egy barokk díszdoboz,
a lurkó nyári füttyöt nyel el –
s a háttérben egy sárga villamos.

Ó, a kép cseppet megfagyott,
de ez már nem oszt, nem szoroz –
szól az elveszett fagott –
s a háttérben egy sárga villamos.